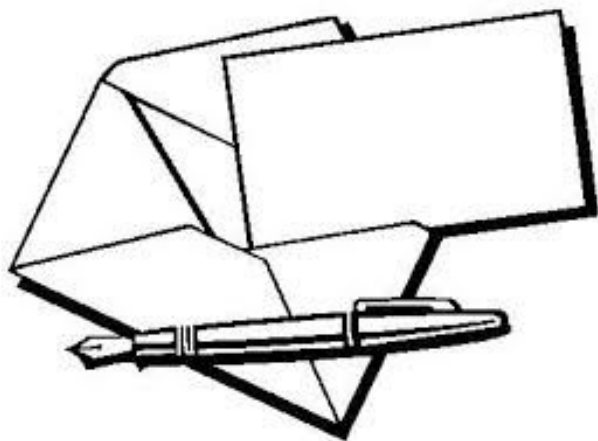

meg a gazda: melyik hónapot jegyző edénybeli búza mutatja magát, s abból vessen, mert nem vallja kárát... Hódmezővásárhelyen Luca napján a gazdaasszony tányérkába búzát tesz, azt naponként harmatszerűen locsolgatja, s ha a búza karácsonyra 30–40 cm magasra megnő, jó jelnek veszik a jövő évi búzatermést illetően. Egyes helyeken gyertyát vagy pohárban égő olajméceset állítanak a növekvő búza középebe, s minél kevesebb fény szűrődik át a növekvő búzaszárak között, annál gazdagabb termést jelent. A karácsonyi ünnepek elmúltával a kicsírázott búzát a baromfival, szarvasmarhával szokták megetetni, hogy az állatok jövő évi gyarapodását, egészségét biztosítsák vagy a rontástól megóvják. A lucabúza mind városon, mind falun dísze is a karácsonyi asztalnak, ily módon esztétikai igényeket is kielégít.” –írja a lexikon.

Egy Fekete István idézettel zárnam visszarévedésem: „Az éjszakából régi karácsonyok bukkannak fel emlékeim villanásaiból, és megvilágítják az elmúlt időt és embereket, akik élnek újra és örökké a kis karácsonyi gyertyák puha, libegő fényében.” Így legyen Mindnyájunknál! Mert ha várjuk, bensőnkben eljönnek hozzánk is a pásztrok.

OLVASÓI LEVELEK

KOVÁCS TÁDÉ

REFLEXIÓ...

(BÓTA TIBOR CIKKÉRE A KOINÓNIA 2015.
XI. 2972. OLDALÁN)

Ki volt itt előbb? És akkor?

Ki számít migránsnak? Mitől? Mióta? Meddig? Ki nem?

Mik a migránsok sajátos jogai? Mik a sajátos kötelességeik?

Mit kell elfogadnunk velük kapcsolatban, mit kell elfogadniuk?

Ki számít őslakosnak? Mióta? Mitől?

Talán érdemes ezeken eltöprengeni.

Melior est conditio possidentis. A birtokon belülinek előnyösebb a helyzete. Így mondja a jog. És a bitorlóé?

Mikor évül el a bitorlás? Mikortól nem kell többé lelkiismeret furdalást sem érezni a bitorló örökösének?

Új népvándorlásnak vagyunk tanúi és részesei.

A 4.-10. századig tartóban még mi is szerepeltünk. A kazárok elől menekültünk hősiesen, majd dicső honfoglalókként betörtünk a Kárpát-medencébe és rettegésben tartottuk kalandozásainkkal a „keresztény” nyugatot, míg szó szerint orrunkra nem koppintottak. Nem gumicsónakon jöttünk, hanem harci mén hátán, nem mobiltelefonnal, hanem karddal, nyíllal. Irtottuk vagy leigáztuk az itt talált népeket. Aztán reálpolitikusaink belátták, hogy itt keresztvívvel meglocsolva érdemes játszani a hatalmi harcokat. Ezen a képen a kettős honfoglalás elmélet se sokat szépít. Kicsit korábban emigráltunk ide, mint mohamedán testvéreink, akik aztán 150 évig vendégeskedtek nálunk, s nem önként, nem végleg távoztak. (Bécsből 1683-ban, Budáról 1686-ban.) Hová emigrált Rákóczi és Kossuth? Hozzájuk.

Mivel a Drávától lefelé már ők voltak. Most csupán visszaszivárognak. A bűdösebb munkákra jól is jöttek. (Lesz ez még fordítva is!) Kissé erős ez e szivárgás. Már zuhatagnak is beillik. Sokan vannak, egyre többen, és fiatalok. Mi meg öregszünk és fogyunk. Hát akkor? Mi a mammont imádjuk, ők Allahot. S ha nem vigyáznak, ők is a Mammont fogják. Addigra mi már be leszünk olvasztva. Virágozik majd a félholdas zászlók alatt együtt masírozó mammonimádók egyesített tömbje. De a Mammon a halál Istene. Együtt rohadunk majd, úgy, mint egyelőre csak mi. A haszon rabszolgaságában fuldokló mohamedán Európába majd elhozzák ázsiai, afrikai misszionáriusok a valódi, szolidáris kereszténységet. Mi majd mártírt csinálunk az elsőkből, de a következők már hozzák azt a friss levegőt, amit egyre több pici katakombában éreznek megtartó, megmentő, éltető erőnek.

De jó lesz végre! Kár, hogy én már csak odafentről drukkolhatok - akkor élő késői leszármazottaimnak. És addig? Addig egy dologra kell csak vigyáznunk. Hogy próbáljunk emberek maradni. Lehetőleg jó emberek. Lélekben és tetteinkben Jézus szerinti keresztények. Amíg ez lényegében sikerül, addig nincs baj. Amikor elvész a remény a szeretet végső győzelmében, félni kezdünk, féltetni összkomfortos önző poklocskáinkat, onnan kezdve, jaj nekünk. Következik a védekező, s megelőző csapások, csapkodások káini apokalipszise, melyben csak vesztesek és hullák vannak. Anyagi és erkölcsi vesztesek és hullák, akik a keresztvíz nem segít csak az ocsúdás.

Ocsúdjunk, mert sem az elmúlt századok távlata (896?!), sem az emigrált embertömeg lélekszáma (v.ö. 1956) nem változtat bizonyos tényállások erkölcsi minőségén. Segíts nekem, Apácskánk gyermekedként, másoknak oktalan, Neked okos testvérként összekapaszkodnom a mieinkkel, s támogatnom Téged, mikor az idegenben kerülsz elém! Legalább a jerikói fogadást fizessem ki.

*Minden kedves Olvasónak békés, áldott
Karácsonyt kíván a Szerkesztőség!*